

„Kominíčku, jak je mám potrestat?“ zeptal se nenápadně Josífek svého kamaráda. Ten jen tiše zašeptal: „Ať sami donesou stařence vše, co jí vzali, a omluví se jí. Největším trestem pro ně už je to, že zklamali tebe, stařenku a všechny lidi ve vesnici. Už jim nikdo nebude věřit. A to je veliký trest, i kdyby už nikdy nikomu nic nevzali. Dobrá pověst má velikou cenu a ten, kdo si ji pokazí, těžko ji zase napravuje. Budou muset z této vesnice odejít a nebudou se tu moci už nikdy ukázat.“

„Jsi moudrý, kominíčku, máš pravdu“ souhlasil Josífek.

Mládenci vrátili ukradenou truhlu a od té chvíle je nikdo ve vesnici nespátřil. Josífek pokračoval ve svém řemesle. Našel si jiné pomocníky, kteří byli poctiví a pracovití. Když si uspořil nějaké peníze, oženil se s Liduškou a postavili si překrásný dům.

A co se stalo s malým kominíčkem? Ve svatební den se s Josífkem rozloučil: „Dnes spolu mluvíme naposledy, svůj úkol jsem splnil. Přivedl jsem tě ke štěstí – máš řemeslo, které konáš dobře a poctivě, a také hodnou ženu Lidušku. Nepotřebuješ už žádná kouzla.“

„Děkuji ti za vše, co jsi pro mě udělal,“ poděkoval kominíčkovi vděčně Josífek.

Pak figurku vzal a zavěsil ji nad vchodové dveře, aby štěstí z jeho domu nikdy neodešlo.

